

HELENA SINERVO

(szül. 1961 02. 17 Tampereben, jelenleg Helsinkiben él, 1986-ban a Tamperei Konzervatórium zongoratanári osztályában végzett. 1988-tól irodalomtudományt és filozófiát hallgat a Helsinki Tudomány Egyetemen, 92–93-as tanévben a Párizs VII-en tanult, Kristevát, Cixous-t, Derridát, Bonnefoy-t hallgatott. 1994-ben Iowai Tudomány Egyetem nemzetközi íróprogramján vett részt, 1992-től munkatársa a Nuori Voima irodalmi lapnak, társszerzője a *Rybme 92* (92-es csoport) antológiának, Tammi kk., 1992, Riina Katajavuorival együtt szerkesztette az Elävien runoilijoiden klubi (Élő Költők Klubja) 1995-ös *Motmot* évkönyvét, fontosabb művei: *Lukemattomiin* (Olvashatatlanságig) WSOY, 1994, versek, *Siminen Anglia* (Kék Anglia) WSOY kk., 1996, versek)

Wanna Bullshit?

AVAGY A CIGARETTÁK ELOSZTÁSÁRÓL

Boey Kim Cheng-nek

A te kártyajátékos apja kantoni nyelvjárást beszél, anyja egészen másat, de a te szótlán, a te szótlansága elkerüli a tekintetet. A te lehetne az én apja vagy testvére, és lakna abban a városban, amely a víz hüvelyk- és mutatóujja csipked. De a te barát, szótlán, aki megkérdi: wanna bullshit?

Ha a te meg az én találkoznak Párizsban, akkor koratavasz. Asszony tornyul a ködbe, és a Szajnából, mint óriásfóka, kiemelkedik az igazságpalota. De a Szajna eldobott kerékpárok tárolója. A kávézó neve északi szél, megőrzítő költő, aki Maillane falu Boushes-du-Rhône departementjében született 1830-ban, és 1914-ben ugyanabban a faluban halt meg.

A nyugati parton a te gondja, hogy az én választ vár a kérdésre, amiért a te sírt a kávézóban. A te figyelmezteti az ént a könyvesüzlet kopasz nőjére, akinek orrkarikája és csontos arca volt. A te mérges Castrora, fér-

*fiak csókolják egymást. A mi leült a mó-
lóra, és cigarettára gyújtott, láthatni lehetett
távrolról is. Pelikánok repültek felettünk,
poroszkálók visszaporoszkáltak, és erős
világításban földrengéstől beomlott híd
rogyadozott.*

*A te meg az én felmászunk arra a dombra,
melyről a képeklapon villamos ereszkedik
alá. Betegség kívül-belül befészkei magát,
otthonatlanok koldulnak. A te gyerekkorá-
ban nem volt udvar, ahova Kék Anglia be-
hajtott volna, mert a te otthonatlan, nagy-
mama és nagynéni vendége. Az én ott is
nagy kelés és elhervadás jelét látja, ahol
nincs is ilyen. Város Fénye előtt a te kérdi:
wanna bullshit?*

*A régi templomból discó lett, tetőzetéről
lelógó hálóklban rugdalóznak a táncolók.
Sekrestyeszerű helyen két férfi analizál.
Oldalt egy fülke, úgy hívják, hogy onanizál-
lak. Mechanikus ritmus seper transzot
ezekbe az emberekbe, és mindenki táncol,
az én is, mintha ebbe akarna belehalni,
e ritmustól felnyársaltatni. Ártatlan juppik,
jegyzik meg egy francia férfi, amint hajnal-
tájt a metróállomás felé sétálunk. Azt a be-
nyomást akarja kelteni, mintha ő már min-
dent látott volna. A te egész éjjel virrasztott
a hotelban, mert ha az ént megerőszakolják,
a te hibája.*

*A Central Parkban készített fényképen az
arc bal oldalán fény izzik. A fa átmérője
háromszorosa a vállnak, nem ezért szalad-
nak a futók. Útban Boston felé a kivilágí-
tott hógomolya- tornyok jelentése emlékeim-*

ből kipattint egy felismerést. Úgy tenni, mintha sűrű erdőket látna a szemben, melybe belenéz. Az ént a nagyváros szédíti, a tenek ez otthontalan, mert csak erdőknek van otthona.

A vendégfogadás az ént a te feleségének véli. A te a szemébe dobta a telefonszámot, és egy napba telik a kapcsolatteremtő adatok beszerzése. Még a juharfalevelek is barátságosak, és az eldobott pálcikák után loholó kutya, ha épp akarja, megoszthatná velünk a cigarettákat. A piacon a te kék gyapjúkabátot vesz, mert Singapore Nemzeti Egyetemének Könyvtárában hideg van. A te ismét kávé-t vesz a bájos elárusítótól, kinek fiúbarátja váratlanul betoppan. Az én is féltékeny, és így ér véget a bostoni házasság.

Spenót illata a tálban, és ez annyira csodás, mint mikor a víz nem párolog el. Asztalon két tányér, telis tele a búcsú rizzsel. Az ajtó és az énekes szája tátva, az én is, a te is, csupán a cigaretta doboz zárva.

Fák és madarak nevében a te és az én szótlanok. Bóbitásfejű ismeretlen fityörészik az ágakon, levelek már rég vízben kavarnak. Rakparton a te ujjá fényképekért kattint, melyeken víz az én dideregnek. A hegy lepusztult. A hegy lepusztult. Ezek a kukoricaföldek, ez az egyetemből kiszivárgó város! Három hónapon át a te meg az én kávé-t ittak, és dohányoztak. Vézna kezek nyújtják a dobozt: wanna bullshit? Ez az utolsó nap, mely nemsokára a vízben kavarg.

*Hogy s mint? Zavarja, ha dohányszom?
Az én oldalán alszik, és oldalának árnyéka
szólongatja a gyomot. Ott, hol a te levél
elejére mondatokat másol, hétkor kel a nap,
és hétkor nyugszik le. Hogy s mint? Za-
varja, ha dohányszom? Napról napra a te sé-
tál a kikötőben, és madarat szólongat.*